

Mnogi su trenuci u ljudskoj osobnoj povijesti od velike važnosti za oblikovanje njegove budućnosti. Čovjek je biće koje biva formirano iskustvima koja doživljava, odnosno vlastitom interpretacijom tih iskustava. Neugodna iskustva često se pretvaraju u traumatska, ukoliko osoba zaključi da je ono što doživljava isuviše intenzivno da bi se s time u potpunosti suočila. Traumatsko iskustvo tada postaje obrambenim mehanizmom, ali i ograničavajućim elementom našeg života (vidi članak [Traumatsko iskustvo - struktura, izvor, posljedice i smisao](#)). Donedavno se smatralo da je prvo i najvažnije traumatsko iskustvo ono doživljeno u trenutku rođenja pa su mnoge terapijske metode dizajnirane tako da omoguće transformaciju nepoželjnih utisaka koje doživljavamo prilikom rođenja. Rebirthing ili preporađanje bila je jedna od poznatijih takvih metoda, ali i mnogi drugi sustavi koji u sebi sadrže rad na rastvaranju traumatskih iskustava u stanju su transformirati podsvjesne utiske stečene rođenjem i time ostvariti pozitivan utjecaj na čitav niz aspekata ljudskog života - od tjelesnog i emotivnog zdravlja pa sve do prirodnog odnosa prema duhovnosti.

U potrazi za prvobitnim uzrocima problema neki su istraživači ljudske svijesti krenuli dalje, u prenatalnu fazu, i otkrili da fetus u kontaktu s majkom proživljava čitav niz iskustava koja mogu odlučujuće utjecati na njegovo tjelesno i duševno zdravlje. Kao biće u svojevrsnoj fiziološko-psihološkoj simbiozi s majkom, fetus intenzivno proživljava majčina tjelesna i duševna stanja. Nerođeno dijete osjeća majčine emocije i misli te stvara odgovarajuće reakcije. U članku o [Temeljima ljudske motivacije](#) govorio sam o osnovnim potrebama djeteta i njegovim reakcijama ukoliko one nisu zadovoljene. Stoga će utjecaj majčinih stanja i, uopće, zbivanja u njenoj okolini ponekad dramatično oblikovati djetetovu buduću percepciju života.

Na primjer, ukoliko nije planirano, začće djeteta znade predstavljati šok za majku. Ona se može osjećati uplašeno, nesigurno ili neodlučno. Ponekad osjeća potpunu nespremnost za majčinstvo i razmišlja o pobačaju (vidi članak [Abortus i njegove posljedice](#)). No, havajske Hune, kao jedan od izuzetno kvalitetnih tradicionalnih sustava obiteljske terapije, navode nekoliko temeljnih aksioma kad je riječ o obiteljskoj dinamici. Prvi glasi - nitko ne umire. Sve što je začeto, od tog trenutka nadalje nastavlja postojati kao dio obitelji, čak i ako kasnije umre, čak i u slučaju voljnog ili nevoljnog pobačaja. Dakle, izgleda da svijest postoji od trenutka začća. Roditelji obično nisu svjesni da začeto dijete automatski postaje članom obitelji, da kao takvo treba biti prihvaćeno i poštovano te da mora imati i odgovarajuće mjesto unutar obitelji. Kao biće u tjelesnoj simbiozi s majkom dijete stvara i emotivnu, sa svim željenim i neželjenim posljedicama takve simbioze. To znači da fetus već samim začćem egzistira kao svjesno biće koje osjeća i misli, komunicira s okolinom i proživljava ono što se u njegovoj okolini događa. Što mislite kako se osjeća fetus u trenutku kada majka ili otac razmišljaju o abortusu? Kako se osjeća kada majka doživljava konflikte s nekim drugim članovima obitelji, a kao trudnica sve proživljava daleko intenzivnije nego inače? Kako se osjeća fetus kada majka strahuje od poroda

ili doživljava strahovite bolove tijekom rađanja?

Prilikom rada na rastvaranju problema i ostvarenju ciljeva, ponekad će iskustva iz prenatalne faze navrijeti u našu svijest kao mogući uzroci problema. Takvi se događaji tretiraju kao i bilo koje drugo traumatsko iskustvo, premda je emotivni naboj prisutan u njima uglavnom puno jači od većine post-natalnih trauma ili toksičnih povezanosti, a ograničavajuća vjerovanja puno su dublja i potpuno tabuizirana. Devet mjeseci koje provodimo u ovoj fazi razvoja dug su period, ispunjen najrazličitijim iskustvima, obično novim i neobičnim - kako za majku, tako i za dijete. Svako od tih iskustava za dijete predstavlja temeljne utiske o svijetu u koji dolazi - o vlastitoj tjelesnosti, o međuljudskim odnosima, o sebi kao individui te o životu kao takvom. Mnogi od takvih utisaka mogu odlučujuće utjecati na smjer kojim djetetov život može krenuti, a da takozvana "sudbina" nema apsolutno nikakve veze s tim.

Od svih prenatalnih utisaka, odnosno imprintiranih tjelesno-emotivno-mentalnih programa koji se pohranjuju u našoj podsvijesti, vjerojatno je najsnažniji onaj do kojeg dolazi u trenutku samog začća. Prva stanica koja nastaje spojem očevog spermija s jajnom stanicom majke ponijet će sa sobom sve utiske koje takav trenutak donosi. Pri tom je od izuzetne važnosti kvaliteta odnosa između oca i majke u općem smislu, a zatim i kvaliteta seksualnog odnosa kojim je ostvareno samo začće. Sva emotivna stanja koja proživljavaju roditelji u trenutku seksualnog odnosa prenose se na takozvanu "pra-stanicu", prvu stanicu koja nastaje spojem jajeta i spermija. Ukoliko je stav roditelja prema seksualnosti neprirodan, u bilo kojem smislu, buduće dijete nosi sa sobom vrlo snažan negativan program koji se može ticati njegove tjelesnosti, njegove osobnosti i njega kao duhovnog bića. Takvo je začće psihološki "onečišćeno", obično osjećajem krivnje jednog ili oba roditelja, strahom, nesigurnošću, otuđenošću, otporom ili sramom. Zajedno s negativnim emocijama, sva pisana i nepisana pravila koja vladaju odnosom roditelja utiskuju se u " staničnu memoriju " i stvaraju temeljni utisak koje dijete nosi sa sobom u buduće postojanje. Takvi utisci kasnije se manifestiraju kroz sve aspekte čovjekovog postojanja - tjelesni, emotivni, intelektualni ili mentalni te duhovni.

Razlozi zbog kojih ljudsko začće može biti negativno opterećeno leže u činjenici da je seksualnost u suvremenom svijetu još uvijek tabuizirana, pogotovo unutar granica civilizacije izgrađene na judeo-kršćanskoj duhovnoj tradiciji. Po pitanju seksualnosti budistička, muslimanska ili hinduistička tradicija, u svom masovnom aspektu, nisu također bitno drugačije. U pokušaju da suzbiju promiskuitet i neprirodne aspekte seksualnog života, velike duhovne tradicije sklone su čitavu seksualnost proglasiti grešnom. Takva je namjera prihvaćena i o strane društvene javnosti i vrlo se dobro ogleda u politici, medijima te masovnoj kulturi. U trenutku kada suvremeni mediji bivaju ogoljeni na crnu kroniku i potpuno opsjednuti najokrutnijim nasiljem, slučajno (ili namjerno) otkrivene gole grudi na televiziji izazivaju sablazan. Seksualnost se izjednačava sa zlom, a reakcija na takvu percepciju jest promiskuitet kao neka vrsta javne tajne.

Danas je, naime, "normalno" postojanje brakova u kojima jedan ili oba partnera zadovoljavaju svoje seksualne potrebe izvan braka, "normalna" je seksualnost (ne)ostvarena konzumiranjem pornografije, normalna je voditi dvostruki život utemeljen na dvostrukom moralu kojeg nisu pošteđeni čak niti crkveni dužnosnici. Potpuno je "normalno" gledanje filmova u kojima iza glavnog junaka ostaju desetine mrtvaca, ali je, s druge strane, još uvijek "normalo" stidjeti se vlastite golotinje, "normalno" je zabranjivati djeci gledanje filmova s ljubavnim scenama, normalno je crveniti se kada djeca postavljaju "nezgodna" pitanja o svome nastanku. Kršćanstvo, na primjer, jedinim prihvatljivim oblikom ljubavnog života smatra, paradoksalno, seksualnost bez tjelesnosti. Seks je dozvoljen ukoliko se njime ostvaruje začće djeteta, ali čak se i takva seksualnost smatra grešnom, i takvo je začće ostvareno kroz grijeh. Umjesto toga stvoren je mit o takozvanom "bezgrešnom začću" u kojem se jedno posebno dijete začelo po "Duhu Svetomu", bez seksualnog kontakta. Također, takvo začće ne mogu ostvariti obični smrtnici, već samo ta osoba i nitko više - niti prije, niti poslije nje.

Mogućnost začća bez seksualnog odnosa možemo prihvatiti ili odbaciti, to je stvar osobnog uvjerenja. Ono što je kod interpretacije takve ideje loše jest njezin utjecaj na ljude u trenutku kada se svaka seksualnost doživljava grešnom. Proglašavanje začća uz seksualni kontakt grešnim, a onog bez seksualnog odnosa bezgrešnim, ostavlja teške negativne posljedice na seksualni život osoba koje prihvaćaju takvo vjerovanje, a zatim i na fetus koji se začinje njihovim "grešnim" odnosom. To je itekako vidljivo prilikom rada na rastvaranju osjećaja krivnje, odnosno bilo kojeg problema - tjelesnog ili duševnog - u čijem je korijenu takav osjećaj. Osjećaji krivnje i grešnosti povezani sa seksualnošću izgleda da su postali dijelom kolektivnog nesvjesnog zapadne civilizacije i većina ljudi ih, na ovaj ili onaj način (svjesno ili podsvjesno), osjeća prilikom seksualnog odnosa.

Međutim, biološki gledano, seksualni odnos potpuno je prirodan čin. Da nije prirodan, vjerojatno bi ljudska bića bila dizajnirana bez seksualnih organa i bez seksualne potrebe. Stoga ispada da nije seksualnost sama po sebi grešna, već je grešnom čini način na koji je percipirana te izražena. Vođenje ljubavi jednostavno ne može biti grijeh ukoliko ga mi ne doživljavamo grešnim. No, ako seksualnost doživljavamo grešnom, onda će ona i biti grešna. Nametanje percepcije prema kojoj je seksualni odnos grešan ili nečist jest ono što seksualnost pretvara u grešnu. Upravo takvi osjećaji mogu ugroziti svetost i čistoću začća, a ne seksualni čin kao takav. Moralna dogma o grešnosti seksualnog odnosa samo je još jedno od ograničavajućih vjerovanja, a praksa je pokazala njenu neučinkovitost što se izvornog cilja tiče. Činjenica je, naime, da ljudi postaju opsjednuti onim što im je zabranjeno - alkohol se, na primjer, najviše konzumirao u doba prohibicije. Ista je stvar i sa seksualnošću. Suvremeno je društvo gotovo opsjednuto seksom pa je više nego očigledno da tabuiziranje određenog aspekta života kontraproduktivno - mogli bismo reći da nema bolje reklame od tabua. Značajan doprinos kršćanstva svjetskoj duhovnosti svakako jest u tome što je skrenulo pozornost na važnost začća. Ono jest tvorac ideje o svetosti začća (osobno ne poznajem niti jednu drugu duhovnu

tradiciju koja svoj najveći praznik temelji na ideji o svetosti začća i rođenja), ali je takvu svetost rezerviralo za samo jednu osobu. Samo je začće bez tjelesnog kontakta bezgrešno, začće uz tjelesni kontakt je nužno zlo (grešno), a sva ostala seksualnost nepoželjna, dakle grešna. Kao i dobar dio tradicionalnih vjerovanja, izgleda da ideja o bezgrešnom začću u sebi nosi ponešto istine, ali je njena interpretacija takva da je prirodnije doživjeti je kao metaforu.

Što bi onda moglo biti grešno, a što bezgrešno začće, ako ih promatramo izvan granica kršćanske interpretacije? "Grešnim" začćem mogli bismo smatrati ono koje se ostvaruje kroz seksualni odnos pri kojem jedan ili oba partnera osjećaju krivnju. Pored osjećaja krivnje kojim može biti praćeno, začće može biti onečišćeno površnim ili plitkim odnosom između parnetra. Začće ostvareno kroz neki "usputni odnos", ponekad u alkoholiziranom ili drogiranom stanju, bez emocija ili samo na temelju strasti, odnosno na način koji bismo mogli nazvati perverznom, ne može biti "bezgrešno". U patrijahalnoj civilizaciji koja tabuizira tjelesnu ljubav, inhibirana seksualnost svoj odušak često pronalazi u neuravnoteženoj ili "divljoj" seksualnosti, odnosno u onoj u kojoj je jedan od partnera u podređenoj poziciji dok drugi pokušava dokazati vlastitu nadmoć. Stoga svako začće u kojem ne postoji ravnopravnost partnera nije optimalno. Ako odemo i korak dalje, mogli bismo reći da svako začće u kojem ne postoji sklad duha, duše i tijela, dakle ono koje je obavljeno samo iz jedne od ovih triju pobuda, nije optimalno. Čak i ako postoji ljubav između partnera, ona nije dovoljna, jer će i najmanji oblik tjelesne inhibiranosti ostaviti traga na djetetu. A ako bismo čovjeka promatrali još i kao duhovno biće, što on ili ona svakako jest, tada niti ljubav i dobar tjelesni kontakt nisu dovoljni za optimalno začće. Ako u odnosu nema duhovne osviještenosti jer su roditelji osobe neupućene u duhovnost, tada začće nije izvršeno na posvećen način. Time duševni i tjelesni aspekt dobivaju na pretjeranoj važnosti, unoseći nesklad u život djeteta. Roditelji čak mogu biti "vjernici", ali pitanje je da li je to što nazivaju vjerom u skladu s duhovnom realnošću, odnosno s istinom. Tada duhovni aspekt naizgled može biti zastupljen, ali s obzirom da je iskrivljen, manifestira se kao ograničavajući utjecaj za dijete.

Posljedice "grešnog" začća mogu biti najrazličitije, ali je svima zajednički nazivnik osjećaj krivnje koji dijete automatski preuzima na sebe. Stigmatizirano osjećajem krivnje, ono gubi nevinost, odnosno otcjepljuje dio vlastioga bića koji se osjeća nevinim u svakom svojem aspektu. Time dijete gubi slobodu i spontanost, a gubitkom slobode nestaju i određeni aspekti njegove karizme te osobne moći. Ono postaje sputano i neki oblik njegove kreativnosti ostat će neizražen. Kako seksualna energija po svojoj prirodi jest kreativna energija, a seksualni čin kreativan čin, tako je seksualnost direktno povezana s ljudskom kreativnošću. Prirodna i oslobođena seksualnost u direktnoj je vezi s oslobođenom kreativnošću, a upravo je kreativno ostvarenje jednim od temeljnih razloga našeg postojanja na ovoj planeti. No, ponekad je naša kreativnost srezana u korijenu "grešnim" začćem. Iako je jedini način da čovjek bude istinski slobodan taj da razvije vlastiti kreativni potencijal, "grešnim" začćem ljudsko biće gubi dio slobode i svrstava se u manje-više ropsku poziciju. Kome je to u interesu mislim da je suviše spominjati.

Stoga, umjesto da se potpuno obezvređuje ili mistificira, način na koji je dijete začeto neizmjerljivo je bitan. Količina i kvaliteta energije, ljubavi, otvorenosti, razumijevanja, međusobnog prihvaćanja i duhovnosti koja prati odnos roditelja ogledat će se u djetetu. Ukoliko je seksualni čin oslobođen ideje o grešnosti te izveden na cjelovit način - kroz odnos oslobođen tjelesnih inhibicija, ispunjen ljubavlju i emotivnom otvorenošću, te uz duhovnu osviještenost i posvećenost, tada je začće čisto, odnosno "bezgrešno". Takvo začće omogućuje djetetu da zadrži kontakt s mnogim aspektima i potencijalima vlastite Duše koji se obično smatraju skrivenima, karizmatičnima ili spadaju u domenu specijalnih kreativnih talenata. Istovremeno, takvo dijete u duhovnom smislu ne gubi vlastitu nevinost i time ima privilegiju zadržati povezanost sa sveopćim Duhom ili Bogom. Osjećaj krivnje je, naime, osnovni razlog zbog kojeg je ljudskom biću nedostupan kontakt s onime što mu s punim pravom pripada - s Bogom. Kolektivni ili individualni osjećaj krivice jest razlog čovjekove odvojenosti od apsoluta. S individualnim je relativno lako izaći na kraj, ali je kolektivni puno jači nego što većina ljudi misli ili očekuje. Takozvani "istočni grijeh" već nekoliko tisućljeća opterećuje ljudsku podsvijest u kolektivnom smislu pa čak i ukoliko ga nadvladamo, nije lako živjeti u društvu koje je njime još uvijek opterećeno. Puno je, naime, različitih razloga zašto ljudi koriste samo pet do deset posto vlastitog mozga (iako je i to ponekad previše uzmemo li u obzir stanje u kome se nalazi naša planeta), odnosno zašto ljudsko biće živi pretežno u stanju isključenosti, odvojenosti od vlastitog kreativnog potencijala. Da bi moglo postojati i opstati kao dio zajednice u koju ulazi - bila ona obitelj ili društvo u širem smislu - ono oblikuje svoju osobnost prema mjerilima koja takva zajednica nameće. S obzirom da živimo u društvu koje je sve samo ne skladno i zdravo, prirodno je da se već od začća pretvaramo u svojevrzne zombije kako bismo u takvoj zajednici uopće mogli opstati.

*****

Jednako kao što je začće je moguće učiniti "bezgrešnim", neokaljanim osjećajem krivnje i ostalim negativnim sadržajima koji ga mogu pratiti, moguće je transformirati sve nepovoljne okolnosti vlastitog začća, pretvoriti grešno začće u bezgrešno. Ono se može ostvariti na razne načine - kroz individualni tretman, a također i na tečaju [Staničnog reprogramiranja](#), čiji je sastavni dio. Kako transformacija začća spada u napredne tehnike, početnici je mogu ostvariti nakon rada na obiteljskoj mapi te nakon što su rastvorena osnovna traumatska iskustva

i toksične vezanosti izgrađene u postnatalnom periodu. Tijekom rada na reprogramiranju začéca svi se negativni utisci utisnuti u prastanicu reprogramiraju u poželjne, a odnosi i povezanosti s roditeljima transformiraju u prirodne. Nakon povratka izgubljenog aspekta vlastite osobnosti može uslijediti inicijacija u "bezgrešno začéce". Posljedice takve transformacije bit će raznovrsne, ali ih redovito prati neophodnost preuzimanja dodatne količine odgovornosti za vlastiti život te unošenja dodatne količine discipline u životni stil. Svetost začéca, dakle, može biti ostvarena naknadno, a dosadašnja praksa je pokazala da je takvo iskustvo jedno od najdubljih osobnih i duhovnih iskustava koje ljudsko biće može steći.

© Tomislav Budak, travanj 2004, <http://www.tomislavbudak.com/>

Ovdje može biti Vaša reklama